

Κριτική Θεάτρων

Τέσσερα μονόπρακτα

Ν. ΜΑΤΣΑ, Χ. ΣΑΜΟΥΗΛΙΔΗ, Μ. ΚΡΙΣΠΗ, Β. ΖΙΩΓΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΣΕΠΗΣ

“Αν επρόκειτο για τακτικό θέατρο, θα λέγαμε ότι έκανε ένα βήμα μπρός τέσσερα βήματα πίσω, το Πειραματικό Θέατρο Τσέπης, ανεβάζοντας μετά το «Ρωμαίος, Τουλιέττα και τα σκοτάδια», τα τέσσερα ελληνικά μονόπρακτα: «Τρίτος διάδρομος αριστερά», του Νέστορα Μάτσα, «Ο άδειος κύκλος» του Χρήστου Σαμουηλίδη, «Ο μισός Βασιληάς» του Μάνθου Κρίσπη, «Εστιάτοριον Humanismus» του Βασίλη Ζιώγα. Το πρώτο ήταν μια αναμφισβήτητη θεατρική επιτυχία. Στα δεύτερα, χωρεί αρκετή συζήτηση...

“Αλλά πρόκειται για πειραματικό θέατρο τσέπης. Και το πράγμα αλλάζει. “Αν αυτό δεν επιχειρήσει το πείραμα, ποιός τότε θα το αποτολμήσει; Και το πείραμα δεν είναι αδύνατο: Τα τέσσερα αυτά μονόπρακτα έχουν γραφή από καλούς και καλλιεργημένους νέους συγγραφείς και περιέχουν αρκετή ουσία καθώς αγγίζουν κάποιες χαίνουσες σημερινές πληγές. Το πρώτο επιχειρεί μια οικείωση με τον θάνατο ως μοναδική καταφυγή γαλήνης, σήμερα που η ζωή έχει γίνει τόσο κουραστική. Μακάβριο το θέμα και απαισιόδοξη ή σκέψη, καθώς μήτε ο θάνατος αποτελεί λύση, και η ζωή μπορεί να μην είναι καταδίκη. Έχει όμως όμορφα λόγου και σκηνική οικονομία, διανθίζεται με γλυκά τραγούδια του Γ. Μητσάκη, η Μαριέττα Ριάλδη παίζει με φυσικότητα και ο Άρτέμης Μάτσας παρουσιάζει πλαστικά τον παράξενο εκμισθωτή των τόπων της σιωπής, όπου οι άνθρωποι μπορούν ν’ ακούνε και να βλέπουν, χωρίς να μιλούν.

Στο δεύτερο, στόχος είναι όχι τόσο η εξανάστασι του συγχρόνου ανθρώπου, όσο το αλάφισμα και ο αλαλαγμός του για την τεχνική ως πανάκεια που θα του χαρίσει την ευδαιμονία. Συνδυάζεται η επιδρομή των βαρβάρων για να αποκαλυφθεί, ότι δεν πρόκειται παρά για ένα άδειον ουσιαστικά κύκλο, όπου μόνη ελπίδα απομένουν οι λίγες σταγόνες αίμα του ανθρώπου, που ίσως ποτίσουν και θρέψουν το μελλοντικό δέντρο της ζωής. Έχει παράξενο λόγο, στριφογυρισμένον κατά σαρκαστικό τρόπο, που δίνει την ευκαιρία στον Μάκη Πανώργιο να δώσει με πρ-

λυ μπρίο τον τύπο του κενολόγου ρήτορα και στην Μαίρη Σολωμού της μάννα; που καμαρώνει και πονεί το μοναχογυιό της.

“Ο τρόμος του διχασμένου και καταδιωγμένου Έβραίου αποτελεί το ψυχικό κλίμα μέσα στο οποίο αναπτύσσεται το τρίτο μονόπρακτο, με αρκετή δόσι γκρι-γκινιολισμού και περισσότερο γαφώδη έκτύλιξι. Καλό είναι να γίνει αντιληπτό, ότι το θέατρο δεν μπορεί ν’ αποτελέσει γρήγο, παύει τότε να είναι θέατρο και καταντά «φιλολογία», που δεν μπορεί ούτε το ψυχολογημένο παίξιμο του Κώστα Φυσούν να καλύψει. “Ο Κυριάκος Σαράντης, ο Γιώργος Σαλτσόγλου και ο Μπάμπης Γιωτόπουλος, πλαστοποιούν επιτυχημένα τους τρεις γκαγκστερικούς τύπους.

Τέλος, το τέταρτο, είναι ένας σαρκασμός του δήθεν ανθρωπισμού της εποχής μας, που στην ουσία δεν είναι παρά καθαρή ανθρωποφαγία. Μπορούσε να είναι πιο συμπυκνωμένο και να έχει ύποπτη περισσότερη έπεξεργασία. Δίνει την δυνατότητα στον Γιώργο Μπάρτη, τον Κώστα Φυσούν και τον Γιάννη Νάκο, να παρουσιάζουν αξιοπρόσεκτα ύποκοιτικά προσόντα.

Συμβολικά μάλλον και στα τέσσερα μονόπρακτα τα σκηνηκά, έχουν φιλοτεχνηθεί από την Θέκλα Ίωάννου, την Μίκα Λαμπροπούλου και τον Μίνω Άργυράκη. “Αξιόλογες είναι οι σκηνοθετικές φροντίδες του Γκυ Ζιρώ, του Γιώργου Πρωτοπαπά, της Μαρίας Καραδίτου και του Μηνά Χρηστίδη.

Και τα τέσσερα μονόπρακτα είναι ανήσυχες αναζητήσεις που αναπτύσσονται μάλλον στο πεδίο του θεάτρου ιδεών, χωρίς διαγραφή χαρακτήρων, μ’ ένα χειμαρρώδες αμάλγαμα νεωτεριστικών τάσεων και εκφράσεων, λές και αυτές αποτελούν την πρωτοποριακή ουσία και διάζονται οι συγγραφείς τους μην ύστεοήσουν στην πραγματάωσή τους. Μαρτυρούν όμως ότι οι συγγραφείς τους είναι προικισμένοι με στοχασμό και με λόγο, με έκφραστική ικανότητα, με φαντασία και με πνοή, με δημιουργικό παλμό. Μια πλειάδα νέων συγγραφέων, σαν να διαγράφεται στον ορίζοντα του ελληνικού θεάτρου.

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ